

dømmelig Art, og at vi endnu have meget vanskeligt ved at frigjøre os for Traditioner fra den Tid, Noget som dog mere og mere vil blive nødvendigt. Vi vilde vel Alle, at i den tidligere Tid holdt vi en ikke ringe Fredsarmee paa Venene for fast Løn; men vi vilde ogsaa, at de Pengeoffre, som bleve givne dertil, vare i en væsentlig Grad utilstræffelige, utilstræffelige i den Betydning at man udfrey, om jeg saa maa bruge det Udtryk, en ikke ringe Skat af Befolkningen ved de personlige utilstræffelige betalte Tjenester, som bleve ydede i Underclasserne. Denne Maade at holde sig til den personlige Dyelse, den var bleven saa gang, at man i Almindelighed ikke fryede at benytte Mandskabets Tjeneste med en temmelig ringe Skaansomhed, og at man i det Hele ikke syntes, at der derved blev gjort noget finansielt Indgreb i Statens Eiendom, naar det kun var en Dyelse, man paa den Maade forskaffede sig; man bestrægte det kun som rigtigt at spare paa den Deel af Statsejendommen, som gik ind i Statskassen; derved fremkom en meget uligelig Fordeling. Jeg siger, vi ere endnu i mangfoldige Henseender paa det samme Standpunkt; vi ville endnu daglig see, at den Mangel paa en bestemt Organisation, en Organisation afpasset efter vore særlige Forhold, gjør, at vi maae paakalde mange Mands Tjeneste til deres store Besvar, under Omstændigheder, som derfor Organisationen var anderledes, ikke altid behøvedes. Vi ville saaledes have hørt mange og vel grundede Klager fra giste og hjemfarne Mænd, som have maattet været holdte under Vaaben, medens en Mængde af yngre ledigt og løst Mandskab have kunnet være ved Hjemmet. Jeg udtaler ikke denne Beflagelse paa de Mands Begne, som have lidt derunder, thi jeg vil indrømme, at under Omstændigheder, som de vi befinde os i, kan det ofte være vanskeligt, naar det ikke ved en planmæssig Anordning er forudsæet, at tage Hensyn dertil; men jeg nævner det for den finansielle Byrdes Skyld, som paalægges hele Landet igjennem disse Folk. Vi maae erindre, at, naar det ved Lovgivningen er paalagt Kommunen at udrede Bekostningen for den Mands Familie og Husbvæsen, som er fraværende, saa

er det en Befatning paalagt Landet, naar man har under Vaaben en Mængde af den Art Folk, imedens man, hvis Forholdene vare anderledes stillede, kunde have under Vaaben ledige og løse Mænd, til hvem ingen saadan Understøttelse er fornøden, hvoraf Landets hele Befatning vilde være mindre og Landets Grundformue, om jeg maae bruge dette Udtryk, blive mindre angreben. Man vil ogsaa lægge Mærke til, at paa Grund af saadanne Forhold og saadanne tidligere Foranstaltninger, der ikke have været trufne med den behørig Forudseenhed, er man ofte nødt til at indkalde Folk til fjerne Garnisoner, til fjerne Steder, hvorved disse Folk bruge en lang Tid fra deres Hjem til en mindre nyttig Beskæftigelse, ligesom man igjen ofte vil blive nødt til, efter en ganske kort Tid at have havt dem under Vaaben, at hjemsende dem, uden at de ret kunne forstaae, til hvilken Nytte de have været tilstede; naturligviis bliver ogsaa Statens Pengevæsen i en ikke ringe Grad herved angrebet. Jeg siger, at naar man tager Hensyn til alle disse forskjellige Forhold, saa vil Forsamlingen ikke finde det ubegrundet, naar Udvalget har troet at maatte udtale med en saa stor Bestemthed, at de ventede, at der, indtil næste Budget blev forelagt maatte være Tid nok til at udarbejde en saadan Organisationsplan, hvorved alle disse forskjellige Forhold kunde blive tagne under Overveielse og hvorved en Fredsplan for Armeen kunde blive saaledes indrettet, at Enhver, som tjente i den, kunde forudsee sin Skjæbne, naar engang Freden indtraadte, og i Tide være fattet derpaa. Jeg troer at dette Krav er fra de Mands Side, som tjene i Armeen, ikke et ubilligt. Vi maae vel lægge Mærke til, at ved den betydelige Tilgang, som Armeen har faaet ved den nye Udskrivningslovs, ville vi kunne stille en saa stor Armeer paa Venene, som den, der for Diebliffet er under Vaaben, uden at behøve at berøre mere end mellem 8 og 10 Aldersklasser, og naar jeg har nævnt Tallet 10, saa er jeg overbevist om, at jeg er langt ude over det, som er virkelig nødvendigt. Ere vi først komne til den Overbeviisning, at dette kan skee, saa antager jeg ogsaa, at vi maae med Billighed kunne vente,